

MARINA FOLKERS

MEER dan ooit

“Een lekkere wegleser vol romantiek. Perfect als je zin hebt om even helemaal kopje-onder te gaan en bij de laatste pagina pas weer boven te komen!”

- Charlotte de Monchy

Marina Folkers

Meer dan ooit

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

Met trillende vingers toetste Lucie het nummer in. 'Hallo? Met Lucie. Spreek ik met het Leger des Heils? Ik heb heel veel herenkleding in goede staat. Kunnen jullie dat vandaag komen ophalen?' Hoe eerder het weg was, hoe beter. Nu ze eenmaal de beslissing had genomen, wilde ze echt niet nog dagenlang tegen die zakken aankijken.

'Dag mevrouw. Het is niet gebruikelijk dat wij buiten speciale actiedagen kleding ophalen.'

'Niet?' Ze liet zich achterover vallen in de kussens van haar bank. 'Maar het is veel. Ik kan dat echt niet zelf brengen. Weet u een andere organisatie die wel ophaalt?'

'Waar woont u precies? Dan kijken we of er iemand in de gelegenheid is om langs te komen.'

Ze gaf haar adres door en werd even in de wacht gezet.

'Mevrouw?' klonk even later dezelfde stem. 'Vandaag gaat niet lukken. Is er morgen aan het einde van de middag iemand bij u thuis?'

'Nee, er is überhaupt niet "iemand" bij mij thuis. Ik ben alleen. Mijn man is overleden.'

'Gecondoleerd, mevrouw.' Er volgde een ongemakkelijke stilte. 'Bent u zelf morgenmiddag thuis?'

Morgenmiddag? Dan moest ze vrij vragen en ze was juist blij dat ze kon werken, weg van de stilte thuis. Zou ze haar vader vragen? Nee, die had het zelf ook te druk. Iedereen die ze kende was aan het werk. Of zou ze toch alles naar de parkeergarage slepen en haar auto van stal halen? Ze haatte het om met

de auto door Amersfoort te rijden. 'Misschien dat het me toch zelf wel gaat lukken. Hoe laat kan ik het brengen?'

'Tussen 4 en 5 is er iemand die het kan aannemen.'

Lucie beëindigde het telefoongesprek en blies langzaam uit. Zo moeilijk was dat toch niet geweest? De eerste stap was gezet. Als haar vader straks kwam, kon ze hem vertellen dat ze zijn advies had opgevolgd. Bezig blijven, had hij gezegd. Actief werken om er weer bovenop te komen. En hij kon het weten. De eerste dagen na de begrafenis van Jake was ze echter niet bezig gebleven. Ze had op de bank gezeten en geluisterd naar de stilte. Nou ja, heel stil was het nooit in de flat. De bovenbuurman had zijn muziek de hele dag keihard aan en ze vroeg zich af of die gast überhaupt wel werkte. Dan waren er de buren naast haar nog, die niet wisten hoe ze deuren zacht konden sluiten. En aan de andere kant hoorde ze de lift. Tig keer per dag ging die naar boven en naar beneden. En de liftdeur knarste als hij werd geopend of gesloten. Het was haar nooit eerder zo opgevallen. Verder zag haar leven er nog hetzelfde uit. Alsof haar man elk moment door de deur zou komen lopen met de vraag wat voor eten ze klaar had gemaakt. Toch bracht de lift Jake niet één keer thuis en bleef de voordeur gesloten.

Ze was echt niet van plan geweest om bij de pakken te gaan neerzitten. Daar had ze iedereen na de begrafenis mee gerustgesteld. Langzaam had ze haar leven weer opgepakt. Ze werkte weer, ging met collega's op vrijdag na werktijd ergens wat drinken, soms een hapje eten en ze sprak veel af met haar beste vriendin Emily. Die vond het in elk geval niet erg als ze over niets anders dan Jake praatte.

Thuis had de boel wel stilgestaan, maar nu wilde ze daar ook verandering in brengen. Constant met herinneringen geconfronteerd worden, hielp niet om je leven weer op orde te krijgen. Allereerst had ze al zijn spullen uit het zicht gezet. Niet meer zijn jas aan de kapstok. Zijn schoenen niet meer op de mat. De laptop met zijn werklaptop belandde eveneens in

zijn kledingkast. Toch werden haar ogen regelmatig getrokken naar die kast en soms voelde ze met haar hand aan de deuren, alsof hij nog binnen handbereik was. De volgende stap moest ze ooit nemen. Dat wist ze. En dat was vandaag. Wat haar vader kon, kon zij ook. Doorgaan met haar leven. Daarom had ze het Leger des Heils gebeld voor de kleding van Jake. En nu ze die afspraak had gemaakt, moest ze de volgende stap ook zetten.

Het verzamelen van al die kleding was beslist geen pretje. Het was alsof aan ieder kledingstuk een herinnering kleefde. Een herinnering die ze in een vuilniszak stopte. Alsof het afval was. Toch ging ze door. Het was maar kleding tenslotte, hield ze zichzelf voor, en niet de herinneringen die ze weggooidde. Ze moest het gewoon zien als een voorjaars schoonmaak.

Nu stonden al die zakken naar haar te kijken, iedere keer als ze erlangs liep. Het voelde als een beschuldiging. Misschien moest ze er iets uit halen, zodat het minder definitief was. Zijn lievelingstrui, een jas... Ze schrok op van de bel van de intercom. Haar vader. Snel propde ze de kledingstukken weer terug en opende de deur voor hem.

Een uur later was haar vader weer vertrokken. Hoewel hij het druk had met zijn architectenbureau, vond hij altijd wel een uurtje tussendoor voor haar. Zoals gewoonlijk had hij over van alles gepraat, behalve over Jake. Haar vader was niet goed in het praten over gevoelens. Laat staan over moeilijke gevoelens. Hij had ook zelden over haar moeder gepraat. Wel stond er permanent een portret van haar in zijn woonkamer. Altijd op dezelfde plek. Op heel sporadische momenten had hij wat over haar verteld, woorden die Lucie gretig tot zich had genomen. Zo had ze een eigen beeld gevormd van de moeder die ze nooit had gekend. Nu verwachtte hij eigenlijk dat zij op dezelfde manier om zou gaan met de dood van Jake. Ze wist ook niet goed hoe het anders moest. Na het ongeluk had ze informatie gekregen van slachtofferhulp en ze had zelf ook online van alles

opgezocht, maar ze was ook net zoveel weer vergeten. Ze wierp een blik op de vuilniszakken. Wat zouden die handleidingen over rouwverwerking vertellen over kleding? Zou dat in boeken beschreven staan?

Uit een vuilniszak leek een jas van Jake naar haar te gluren. Ze fronste. Niemand zou het merken als ze de jas eruit zou halen en weer terughing in een kast. Snel haalde ze hem eruit om hem weer in de kast te hangen. Nu leken de andere kledingstukken haar beschuldigend aan te kijken. Ze zuchtte. Wie hield ze voor de gek? Dit was niet de dag om *niet* bij de pakken neer te zitten. Een andere keer zou ze sterk zijn. Ze pakte haar telefoon.

‘Met Lucie. Met het Leger des Heils? Ik heb vanochtend gebeld voor herenkleding die ik vanmiddag zou brengen. Deze afspraak wil ik annuleren. Nee, ik wil geen andere dag afspreken.’

Ze haalde eens diep adem. Dat was beter. Vanavond zou ze Emily bellen en dan konden ze er samen om lachen. Lachen met je beste vriendin was nog altijd het beste medicijn.

‘Ik weet het. Ik ben vergeten hoe ik sterk moet zijn. Je bent niet de enige die teleurgesteld is,’ zei ze tegen de vuilniszakken. Ze haalde Jakes lievelingstrui tevoorschijn en sloeg deze over haar schouders. Nu was het net alsof hij haar vasthield. Een pijnlijk gevoel stak bij haar hart. Wanneer had hij haar voor het laatst vastgehouden? Hij was de tijd vlak voor het ongeluk zo druk geweest. Kon hij haar nog maar een keertje vasthouden. Wat zou het fijn zijn als haar telefoon piepte met een berichtje van Jake: *ik kom vandaag wat eerder thuis*, en dat hij dan zomaar binnen zou lopen...

Jake kon geen appje sturen. Zijn telefoon was na het ongeluk in een sloot beland en er was niets meer mee te beginnen. Het was misschien maar goed ook. Ze was in staat om zichzelf berichtjes te sturen vanaf zijn telefoon. Hoe zielig was dat? Ze zuchtte opnieuw. Goed. Die kleding was geen succes, maar er

was nog wel iets anders wat ze kon doen. Iets wat niet zo emotioneel beladen was en wat ze eigenlijk maanden geleden al had moeten doen.

Ze pakte haar telefoon en zocht het nummer van Jakes collega.

‘Ja, hoor,’ was zijn antwoord op haar vraag of iemand Jakes laptop kon ophalen. ‘Als jij zorgt dat de persoonlijke documenten verwijderd zijn, dan kom ik in de loop van de week langs.’

‘Het is zijn laptop voor zijn werk. Hij heeft daar geen persoonlijke dingen op staan.’

‘Ook geen foto’s? E-mail? Check de boel. Het zou jammer zijn als dat verloren zou gaan.’

‘Oké.’

Zodra het telefoongesprek was beëindigd, haalde Lucie de laptop tevoorschijn. Hoe eerder ze ermee klaar was, hoe eerder de laptop opgehaald kon worden. Het was ongetwijfeld zo gepiept. Jake had als jeugdvoogd een laptop voor zijn ambulante afspraken. Thuis deelde hij een iPad met haar, maar hij had er niet zoveel mee. Zijn telefoon daarentegen zat aan zijn hand gegroeid. Continu kreeg hij appjes van collega’s, cliënten, zijn baas. Niet normaal soms.

De laptop startte zonder problemen op en Lucie staarde naar de icoontjes op het bureaublad. Precies wat ze al dacht. Alles had met zijn werk te maken. Hij zou toch geen persoonlijke foto’s bewaren in zo’n werkapplicatie? Alles langsgaan had dan ook weinig zin. Haar blik viel op het e-mailprogramma. De mail kon ze nog wel even checken, ook al gebruikten ze nooit zijn werkadres om elkaar te bereiken.

Ze opende het programma, maar haar hersenen hadden even tijd nodig om te verwerken wat ze zag. Ze had nog geen e-mail geopend, maar er was nu al één naam die voor haar ogen begon te dansen. Emily. Ze liet haar ogen gaan over de vele e-mails, maar telkens sprongen de berichten van Emily ertussen uit. Waarom mailde Emily Jake op zijn werk? Ze wist niet eens

dat haar vriendin zijn e-mailadres had! Een ongemakkelijk gevoel drukte op haar maag. Ze fronste. Haar vingers aarzelden. Eén klik en ze zou weten waar het over ging. Misschien had het met een verrassing te maken die Emily wilde plannen voor haar verjaardag. Haar blik gleed over het scherm. Het waren wel veel mailtjes. En over een langere periode aan de data te zien. *Toe*, maande ze zichzelf. *Kijk nou maar gewoon*. Nog steeds aarzelden haar vingers. Wat was ze toch zot. Alsof het slecht nieuws betekende. Ze beet op haar lip, haalde nog eens diep adem en klikte toen op een willekeurig bericht. Zinnen werden zichtbaar, maar de woorden drongen niet tot haar door. Het was te onwerkelijk. Ze kon het niet met elkaar combineren. Woorden als 'hou van jou' en 'schatje' dansten voor haar ogen. Haar ogen zochten de afzender. Ja, het was toch echt Emily. Háár Emily. Ze scrolde naar beneden en een conversatie tussen Emily en Jake werd zichtbaar. Een conversatie kon ze het niet noemen. Het waren allemaal korte zinnnetjes, maar toch lukte het haar niet zich te concentreren op de inhoud. Ze klikte nog een e-mail open. En nog één. Ze waren niet veel anders dan het eerste bericht. Data, tijden, namen van restaurants, afspraakjes. Het drukkende gevoel in haar maag werd sterker, haar keel kneep dicht en de letters begonnen voor haar ogen te dansen. Ze keek naar de datum van het laatste berichtje. Verzonden op de dag van zijn ongeluk. Terwijl ze een kreet onderdrukte, klikte ze het e-mailprogramma weg en stond ze wankelend op. Dit kon niet waar zijn. Ze legde haar hand op haar borst en hapte naar adem. Dit kon niet waar zijn. Dit wás niet waar. Ze blies langzaam uit. Het was gewoon niet echt. IJzig kalm ging ze weer zitten en opende het programma en haar vingers klikten weer een paar e-mails open, half-hopend dat ze zich had vergist, dat de berichtjes niet echt hadden bestaan. De waarheid sprong recht in haar gezicht. Alles stond er nog. Eenvoudige liefdesbetuigingen in een enkel woordje. Afspraakjes om elkaar te ontmoeten. Ze keek naar een datum. Het zei haar zo

niets. Koortsachtig pakte ze haar telefoon erbij en ineens wist ze het weer. Hij zou die avond met een paar collega's wat drinken. Ze had zelf met Emily willen afspreken, maar die kon ook niet, dus had ze op de bank liggen lezen. Ze had het appje nog. Met zweet in haar handen scrolde ze door haar eigen berichten en vol afgrijzen las ze dat Emily aangaf helaas niet te kunnen. Ze had haar niet eens gevraagd waarom niet. Normaal gesproken was dat ook niet nodig. En die mailtjes op de dag van zijn ongeluk... Hij had háár die dag niet eens een appje gestuurd. Zelfs die dag ervoor niet. Op zich was dat niet raar. Hij kwam gewoon thuis. Soms laat, maar dat vond ze toen niet vreemd. Hij had het razend druk. De avond voor het ongeluk was hij thuisgekomen toen zij al lag te slapen. Hoe vaak ze ook had gezegd dat hij haar wakker moest maken, hij deed het nooit. Druk? Werk? Ze liep nog een paar berichtjes langs met haar eigen kalender ernaast. Hoe was dit mogelijk? Waarom had ze nooit iets doorgehad? Een affaire. Hij hield van iemand anders. Hoe kon dat nu? Ze waren pas een halfjaar getrouwd! Waarom trouwen als je niet trouw wilde blijven? Wie deed nu zoiets? Was hij haar zomaar vergeten? Een hysterische lach borrelde in haar op. In wat voor nachtmerrie was ze beland? En Emily? Haar beste vriendin. Hoe kón ze? Ze kenden elkaar al voor ze Jake kende. Ze was getuige geweest toen ze met Jake trouwde. Waar had ze iets gemist? In haar hoofd ging ze op zoek naar aanwijzingen. Hadden ze op een bepaalde manier naar elkaar gekeken? Had ze niet zo'n stemmetje moeten hebben, waar bedrogen vrouwen het altijd over hadden, dat haar vertelde dat er iets mis was? Intuïtie? Had ze niet opgelet? Ineens wilde ze al die e-mails niet meer zien. In een paar klikken had ze alles geselecteerd en verwijderd. De verzonden items ondergingen hetzelfde lot, maar het hielp niet eens. Het stond al op haar netvlies gegrift.

Hoe zou Emily reageren als ze haar hiermee zou confronteren? *Hallo Emily, je spreekt met mij, Lucie, je weet wel, je beste vriendin*

din... voordat je de beste vriendin werd van mijn man en jullie mij samen hebben bedrogen.

Wie weet zou Emily haar in haar gezicht uitlachen. *Had je maar mooier moeten zijn, slanker, zou ze roepen. Jake was op je uitgekeken, want je was te saai. Ik ben perfect en jij bent niets.*

Was dat zo? Was ze saai? Emily had wel veel mooier haar, goudblond en lang. Haar eigen haarkleur was inderdaad niet bijzonder. Lichtbruin. Haar halflange, gelaagde bob met de asymmetrische pony had ze altijd speels gevonden, maar misschien was Jake daar inderdaad op uitgekeken.

Verslagen klapte ze de laptop dicht en verborg haar gezicht in haar handen. Waarom was haar leven in zo'n nachtmerrie veranderd? Ze was nu niet alleen haar man verloren, maar ook herinneringen en dromen. En haar beste vriendin.

HOOFDSTUK 2

‘Het Leger des Heils? Ik heb heel veel herenkleding liggen die ik niet zelf wil brengen.’

De hele nacht had Lucie lopen malen en met het naderen van het daglicht was haar ontzetting veranderd in woede.

‘Heeft u gisteren niet al twee keer eerder gebeld?’

‘Ja, maar ik heb me bedacht dat ik me bedacht heb. Als u het wilt hebben, moet u het direct komen halen, anders gaat de schaar erin.’ Ze kon ze moeilijk uitleggen dat de herinneringen die aan de kleding kleefden ineens geen herinneringen meer waren die ze wilde bewaren.

‘O.’ Even was het stil. Zo’n telefoongesprek hadden ze vast niet dagelijks. Alhoewel, als ze de statistieken moest geloven was ze bij lange na niet de enige die bedrogen werd. Wie weet kregen ze dit bij het Leger des Heils wel vaker te horen. ‘Oké,’ vervolgde de stem. ‘We kunnen wellicht vanmiddag, zoals we gisteren zeiden. Ik overleg hier even.’

Normaal gesproken werkte ze vandaag. Maar hoe kon ze nu naar haar werk gaan? Emily was behalve haar beste vriendin ook een collega. Emily zat aan het bureau schuin tegenover dat van haar en samen met nog een collega waren ze verantwoordelijk voor de klantenservice van een van de grootste grafisch ontwerp bureaus in Amersfoort. Hoe moest ze nu samenwerken met iemand die haar zoiets geflikt had? Ze wilde Emily nooit meer zien.

‘Mevrouw?’ klonk de stem aan de telefoon. ‘Kunt u de spullen misschien toch zelf brengen?’

Moest ze zelf moeite doen voor deze... deze troep? Degene die deze kleren zou kopen, zou besmet zijn. Ze hoorde niet wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd, maar ze staarde naar de vuilniszakken die volgepropt zaten met kleding.

'Ik kijk wel,' antwoordde ze kort. Ze beëindigde het gesprek en gaf een schop tegen de dichtstbijzijnde zak. En nog een. En nog een. Plotseling kreeg ze een idee. Ze bedacht zich niet en gooide de zakken een voor een naar buiten, over de reling van de galerij heen, en keek met voldoening hoe alles op straat belandde. Het liefst liet ze alles zo liggen, maar dat kon ze niet maken. Haastig rende ze de trappen af, dit was soms sneller dan op de lift wachten, en buiten adem dumpte ze de zakken in de grote vuilniscontainers aan de overkant van de straat.

Zo. Ongeruimd stond netjes.

Uiterlijk kalm wandelde Lucie weer terug naar de flat, stapte in de lift die stond te wachten en drukte op nummer 5. De lift zette zich in beweging, maar bleef een paar tellen later stilstaan.

Geschokt staarde Lucie naar de lampjes die begonnen te knipperen en ineens allemaal aangingen. Wat gebeurde hier? Ze drukte een paar maal op nummer 5, maar er gebeurde niets. 'Shit!' Met haar vuist sloeg ze tegen de wand van de lift. 'Niet nu!' Ze blies uit. Rustig blijven. Nog een keer proberen. Ze drukte op *Begane grond* in de hoop dat de lift liever terug naar beneden ging dan omhoog. Er gebeurde niets. De andere knoppen dan. Geen reactie. Haar ademhaling ging sneller en het zweet brak haar uit. Rustig blijven. Haar blik viel op de alarmknop en ze aarzelde geen seconde. Ze drukte en wachtte, starend naar de microfoon naast de alarmknop. Hulp zou nu niet lang op zich laten wachten. Maar na vijf minuten lang diverse malen op de alarmknop te hebben gedrukt, gebeurde er nog steeds niets. Frustratie sloeg nu om in een licht paniekerig gevoel. Waarom reageerde er niemand? In de verte hoorde ze gebons. Waarschijnlijk zaten ze op andere verdiepingen op de lift te wachten. Dat gaf moed. Ze was in elk geval niet alleen.

Ze bonsde terug en riep: 'De lift staat stil!'

'Oké,' werd er teruggeroepen. 'Ik neem de andere wel.'

'Nee!' gilde ze terug. Ze begrepen vast niet dat zij hier vastzat. 'Haal hulp! Ik zit in de lift!'

Een andere stem, die dichterbij klonk, riep: 'Druk de alarmknop in!'

'Dat doe ik al!' riep Lucie terug. Gefrustreerd bonsde ze op de deur en gaf de alarmknop nog een flinke mep. Er klonk wat geknetter en geknisper en gealarmeerd keek Lucie naar de microfoon. Had ze hem stukgemaakt?

'Hallo, dit is de servicedienst,' klonk toen tot haar grote opluchting uit de microfoon. 'Uw liftnummer graag.'

Ze wist dat er hulp onderweg was, maar na een halfuur wachten in die kleine ruimte, stond het huilen haar nader dan het lachen. Er werd af en toe gebonsd en geroepen. Eerst riep ze nog terug, maar al snel begreep ze dat al die mensen haar niet konden helpen en dat ze echt moest wachten op de technische dienst, dus hield ze haar mond. Haar telefoon brandde in haar handen. Ze opende haar contactpersonen en minutenlang staarde ze naar de naam van Jake. Het sloeg misschien nergens op, maar ze had zich er niet toe kunnen verzetten zijn naam al te verwijderen. De drang om hem te bellen was vreemd genoeg sterk aanwezig. In een ander leven had ze Jake in een situatie als deze meteen gebeld. Emily was een goede tweede, maar haar kon ze nu ook al niet bellen. Ze drukte de knokkels van haar vingers tegen haar lippen om te voorkomen dat ze het uit zou schreeuwen. Haar leven was volledig uit zijn voegen geraakt. En nu zat ze dan ook nog vast in een lift. Gefrustreerd probeerde ze haar vader nogmaals, maar als hij nu nog niet had opgenomen, betekende dit dat hij bij een klant zat. Ze had nog een paar vriendinnen, maar die waren meer voor de leuk. De feestjes, de gezelligheid. Ze had geen idee hoe die zouden reageren als ze haar hart bij hen zou uitstorten.

Vermoeid leunde ze met haar voorhoofd tegen het koele glas van de liftdeur. Waar was het fout gegaan? Waarom had ze er nooit iets van gemerkt? In gedachten ging ze alle gebeurtenissen van de periode voor zijn ongeluk langs. Nooit had Jake iets gezegd dat hij Emily had gesproken of gezien. Andersom ook niet. Spraken ze elkaar ook via de telefoon? Via Facebook? O, wacht. Er schoot haar iets te binnen. Een aantal weken voor zijn dood had Jake haar bij haar werk opgewacht. Was Emily die dag niet eerder naar huis gegaan? Hadden ze elkaar toen ontmoet? Was het ophalen een smoes geweest? Hij deed dat immers nooit. En ze had het nog romantisch gevonden ook. Hoe idioot. Hadden ze met elkaar besproken hoe ze het haar moesten vertellen? Hadden ze over haar gesproken? Hoelang speelde dit al? Al die tijd had ze lief en leed met haar vriendin gedeeld. De dromen die ze had voor de toekomst, de ruzies met Jake... En al die tijd had Emily haar mond gehouden. Waarom had ze niets in de gaten gehad? En de keren dat Emily het met Jake eens was dat ze beter nog konden wachten met het krijgen van kinderen. Ze had de redenatie van Emily nooit echt begrepen. Achtentwintig jaar was daar toch een mooie leeftijd voor? Had haar vriendin die dingen puur uit eigenbelang gezegd? Emily wist hoe graag ze een gezinnetje wilde starten. Welke vriendin deed zoiets? Hadden ze samen om haar gelachen? En waar was Jake met zijn gedachten als ze samen op de bank zaten? Of in bed? Ze voelde zich misselijk en haar hoofd tolde met talloze vragen die zich steeds sterker aan haar opdrongen. Een bittere lach ontsnapte aan haar lippen en ineens waren daar de tranen. Was ze nu maar in de warmte van haar eigen huis. Niet hier in deze koude lift. Ze sloeg haar armen om zich heen, maar de kou liet zich niet verjagen. Ze drukte haar telefoon tegen haar borst. Er was niemand die haar kon troosten. Ze verlangde meer dan ooit naar de moeder die ze nooit had gekend. Ze stelde zich voor hoe die haar armen om haar heen zou slaan en haar tegen haar borst zou houden. Haar

moeder zou altijd achter haar staan. Haar moeder zou haar kunnen troosten en haar niet veroordelen. Ineens zag ze het gezicht van Marion voor zich. Ze schrok ervan. Waar kwam dat vandaan? Automatisch gingen haar gedachten ook naar David. Hoelang had ze al niet aan hen gedacht? Jaren. Twee mensen die onvoorwaardelijk van haar hadden gehouden. David stond altijd achter haar, hoe dan ook. Honderd procent. Net als zijn moeder Marion. Zijn vader Nico ook natuurlijk, maar die liep net als haar eigen vader niet zo met zijn gevoelens te koop, niet zoals zijn vrouw en zijn zoon. Kon ze maar... Abrupt stopte ze haar gedachtegang. Ze moest daar helemaal niet aan denken. Niet aan Marion en al helemaal niet aan David. Geen optie. Gesloten boek.

Ze veegde de tranen van haar wangen en telde de minuten. Hoelang nog voordat er hulp zou komen? Waarom duurde het zo lang?

Na twintig minuten hoorde ze ineens geklop en een stem die zei: 'We zijn met de lift bezig, mevrouwetje.'

HOOFDSTUK 3

De laatste dag van haar weekend was aangebroken en Lucie zat op de bank voor zich uit te staren. Deze plek voelde niet meer hetzelfde als een paar dagen geleden. De liefdevolle herinneringen waren verdwenen en ze voelde zich misplaatst in haar eigen huid en huis. Terwijl ze juist probeerde weer wat op te bouwen, was haar wereld opnieuw ingestort en nu misschien nog wel erger dan de vorige keer. Alles waar ze in geloofde was weggevaagd en ze voelde zich een schim vergeleken bij wie ze eerst was. Alsof er een gat in haar ziel was geslagen.

Ze keek naar buiten. Daar leek niets veranderd. Het voelde zo onwerkelijk. Zelfs na het overlijden van Jake had ze dit niet gevoeld. Verdriet wel. Ongeloof ook. Boosheid zelfs. Maar dit? Waarom had Jake dit gedaan? Dit was niet de persoon die ze kende en waar ze verliefd op was geworden. En Emily... Zoiets deed je je vriendin toch niet aan? Ze begreep er niets van.

Ze deed muziek aan. Sean Ryan. Die gaf haar altijd een goed gevoel. De eerste tonen klonken uit de boxen. Een van haar lievelingsnummers waarin hij zong over zijn geliefde als het stralende middelpunt in zijn leven. Abrupt drukte ze de muziek weer uit en staaarde ze naar de wijzers van de klok. Langzaam gingen die vooruit, maar tegelijkertijd ook te snel. Morgen kwam dichterbij. Dan moest ze naar haar werk. En daar was Emily ook. Bij die gedachte vormde zich een zwaar gevoel op haar maag. Ze wilde Emily helemaal niet zien. Wat moest ze in vredesnaam doen als ze haar zag? Haar confronteren? En dan? Ze zag de smalende blik van haar vriendin nu al voor zich.

Lucie klemde haar armen om haar benen heen en boog naar voren. Het deed zoveel pijn.

De rest van de dag was ze bezig om alle herinneringen aan Jake uit haar huis te vagen. Ook alle herinneringen aan Emily. Die vriendschap was nu definitief over. Ze wilde haar nooit meer zien of spreken.

Tegen de avond probeerde ze wat te eten, maar het kwam er meteen weer uit. De maandag kwam als een dreigende wolk steeds dichterbij. Hoe moest dit nu? Ze kon het niet. Ze wilde het niet.

De volgende ochtend, na een beroerde nacht, meldde ze zich ziek. Het gaf haar geen goed gevoel, maar ze zag geen andere mogelijkheid.

Haar gedachten draaiden onophoudelijk in kringetjes. Kon ze maar met iemand praten. Maar met wie? Haar vader? Die had Jake graag gemogen. Dit kon ze hem niet aandoen. De ouders van Jake? Die zouden het nooit geloven. Jake was perfect in hun ogen.

David.

Waarom schoot zijn naam weer door haar hoofd?

Lucie sprong op en liep naar haar kleine boekenkast. Daar stonden een paar fotoalbums, ook die met haar vakantiefoto's van vroeger. Ze opende het blauwe album en staarde recht in het lachende gezicht van degene die jarenlang haar beste vriend was geweest.

David.

Zij was achttien en hij was eenentwintig en het was haar tweede vakantie op de camping van Davids ouders, *Les Lauriers Roses*. Het jaar daarvoor was ze verliefd op hem geworden. Hij was met een aantal vrienden bij het zwembad en toen dacht ze nog dat hij Frans was omdat ze hem alleen nog maar in rap Frans had horen spreken. Hij voelde zich ook meer Frans dan Nederlands, vertelde hij haar later. Als vierjarige was hij al met zijn ouders naar Frankrijk gegaan, waardoor hij de Franse

taal beter beheerste dan het Nederlands. Vooral in geschreven vorm. Ze glimlachte even. Dat had ze geweten. De eerste mail die hij haar had gestuurd stond vol met taalfouten.

Het moment van de foto herinnerde ze zich ook nog goed. Het was vlak voor zonsopgang geweest. Na de halve nacht in een nachtclub te hebben gedanst met een groepje vrienden van de camping, waren ze op de terugweg langs een bakker gegaan waar ze wat croissants hadden gekocht die ze in de auto hadden opgepeuzeld. Vlak nadat ze deze foto had gemaakt had hij gevraagd of ze de rest van het seizoen wilde blijven. Dat was een vraag waar ze niet lang over na had hoeven denken.

Wat een zomer was dat geworden. Een zucht ontsnapte aan haar lippen. Die warmte, dat wilde ze weer voelen. Zijn lach, die wilde ze weer zien. Zou ze... Ze legde het fotoalbum neer en staarde in de verte. Een plan begon zich te vormen in haar hoofd. Het was gekkenwerk eigenlijk. Op elk vlak, maar daar wilde ze niet eens over nadenken. Het was dé manier om uit haar nachtmerrie te stappen. Allereerst moest ze contact opnemen met haar werk. Ze had nog genoeg vakantiedagen. Opgespaard voor een huwelijksreis... Dus daarom had Jake daar geen haast mee gehad. En Emily die... Nee. Niet aan denken. Frankrijk, daar kon ze beter aan denken. De warmte. Het landschap. De camping. En waarom niet? Ze was niemand iets verschuldigd. Gewoon gaan. Haastig pakte ze haar telefoon en telde in haar agenda haar overgebleven vakantiedagen. Ha. Als ze nu ontslag nam, hoefde ze er niet eens meer te verschijnen. Snel zocht ze de camping op internet. De website bestond nog. De familienaam stond nog steeds bij de contactgegevens. Een telefoonnummer ving haar aandacht. Bellen was de meest logische volgende stap, maar gezien alles wat er gebeurd was, kon ze beter onaangekondigd verschijnen. Aan de telefoon zou hij het haar uit haar hoofd kunnen praten en op een regelrechte afwijzing zat ze ook niet te wachten. Wanneer ze zomaar zou opdagen, was het moeilijker voor hem om haar weer weg

te sturen. *Als* hij dat zou doen. Het was tenslotte allemaal zo lang geleden...

Dit was dé manier om haar hoofd in het zand te steken, natuurlijk, maar iets anders wilde ze niet eens overwegen. Dit was wat ze wilde. Dit was wat ze nu nodig had.

Ze stelde een e-mail op met een verzoek voor een afspraak en zond die naar personeelszaken, waarna ze naar het kleine rommelkamertje rende. Het kamertje dat ze nog niet zo lang geleden een perfecte babykamer had gevonden. Ze duwde de gevoelens weg die de kop op kwamen steken, greep een paar koffers en gooide al haar kleding erin en verzamelde vervolgens alle andere spullen die ze bij zich wilde houden. Niemand zou haar nu tegen kunnen houden.

'Pap?' Lucie zette haar vader op de speaker, zodra ze de eerste tolweg opreed. 'Ik heb een envelop met spullen bij je in de brievenbus gedaan.'

'Wat bel jij vroeg. Wanneer heb je dat gedaan? Ik heb nog niet bij de post gekeken. Waarom kwam je niet even binnen?'

'Omdat het vannacht was.'

Even was het stil. 'Vannacht, zei je?'

'Ja. Eh... ik moet... Hoe zeg ik dat? Ik ben onderweg naar Frankrijk.'

'Wat zeg je me nu?'

Hij had het vast goed gehoord, dus Lucie herhaalde haar laatste zin niet. 'Ik zit op de Franse snelweg. Ik moet weg. Het wordt me allemaal te veel.'

Haar vader schraapte zijn keel. 'Oké.' Ze kon hem horen denken. 'Oké. Waar ga je heen?'

'Naar de Vaucluse.'

'Daar helemaal heen? Dat is vast niet voor een paar dagen. Hoelang ga je?'

'Dat weet ik nog niet.'

Weer was het even stil. 'Een vakantie zal je goeddoen, Lucie.'

De aarzeling in zijn stem was hoorbaar. 'Wat fijn dat je op zo'n korte termijn een paar dagen vrij kon krijgen. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

Lucie trok een gezicht. Dat was een lastige vraag. En eigenlijk wilde ze er nu ook niet op ingaan. Hij zou het vast niet begrijpen.

'Je hebt toch wel vrij gekregen?' Zijn stem had nu een achterdochtige klank.

'Ja.'

'Wat vertel je me nu niet?'

Lucie zuchtte. Eromheen praten had geen zin meer. 'Ik heb ontslag genomen.'

'Ont...'. Er klonk een luide knal aan de andere kant van de lijn en de stem van haar vader kwam van ver. 'Onhandige dingen,' mopperde hij in de verte. 'Ben je er nog?' Zijn stem was weer duidelijk hoorbaar. 'Je hebt wát gedaan?'

'Ja, dat.'

'O Lucie...'

'Ik werd er gek.' Als ze er was gebleven uiteraard.

'Maar waarom? Ik heb je nog niet eerder horen klagen over je werk. Je weet toch dat je nooit grote beslissingen moet nemen na ingrijpende gebeurtenissen? Waarom niet gewoon vakantie nemen. Nu zit je zonder werk. Hoe wil je dat nu doen met je huis. En dan deze vakantie... Weet je wat? Leg het je baas uit. Ze waren zo geweldig voor je deze afgelopen maanden. Ze zullen het begrijpen. Leg ze uit dat je een verkeerde beslissing hebt genomen. Ik weet zeker dat ze het snappen en je ontslag als niet geldig willen verklaren.'

'Pap, maak je nou geen zorgen. Dat is het laatste wat ik wil. Ik wil er niet meer heen. Ik heb al een gesprek gehad.' Met personeelszaken. En nog nooit eerder had ze zich op hun kantoor zo ongemakkelijk gevoeld. Ze had steeds het gevoel dat Emily elk moment kon binnenwandelen. Bij de gedachte alleen kreeg ze alweer pijn in haar maag. 'En ik wil dit echt niet terugdraaien.' Haar vader bleef stil en ze kon voor zich zien hoe hij hoofd-

schuddend in zijn stoel zat, met zijn handen letterlijk in het haar. Eén hand dan. Met de andere had hij zijn telefoon natuurlijk nog vast. Nu was niet het moment hem te vertellen dat ze haar huis ook wilde verkopen. Wat zou hij schrikken als hij de sleutel van haar huis met informatie van de makelaar, die ze had benaderd, bij hem in de brievenbus zou treffen. Hoe kon ze hem erop voorbereiden? Dat kon ze niet. En de moed ontbrak haar om het hem ter plekke te vertellen. Hij zou haar wel bel len zodra hij het wist en hij van de eerste schrik bekomen was. Ze had nu nog geen idee hoe ze het hem zou moeten uitleggen. Veel rond de verkoop kon ze zelf telefonisch afhandelen, maar niet alles en hij zou haar met alle liefde willen helpen, dat wist ze. Hij zou alleen haar verstandelijke vermogens in twijfel trekken. Of haar emotionele toestand.

‘Het komt allemaal wel goed,’ zei ze, ook al voelde dat niet zo. Het was maar goed dat hij niet alles wist, maar ze voelde dat het laatste woord er nog niet over was gezegd. ‘En ik heb mijn laptop bij me, zodat ik wel verder kan met je website. Nog een paar dagen en de nieuwe versie kan online.’

‘Die website kan me niets schelen. Waarom heb je niet eerst bij mij aangeklopt, voordat je zulke drastische stappen onderneemt?’

Er viel een pijnlijke stilte, tot haar vader deze weer verbrak. ‘Ga je naar de camping van Nico en Marion?’

‘Ja. Ik bel je als ik er ben. Ik hou van je!’

Vlak bij Dijon overnachtte ze in een goedkoop hotelletje en belde haar vader terug die haar een berichtje had gestuurd. Mentaal had ze zich schrap gezet, hoewel haar vader nooit fel van leer trok. Nu ook was hij kalm gebleven, maar hij liet haar wel weten dat hij de makelaar nog even af zou houden wanneer die contact zocht. Daar kon ze mee leven, ook al wist ze dat ze niet van mening zou veranderen. Maar dat wist haar vader natuurlijk niet.

De volgende ochtend ging ze weer met frisse moed verder. Het was goed dat ze naar Frankrijk was gegaan. Alles beter dan het alternatief: thuisblijven. Maar hoe dichter ze bij de plek van bestemming kwam, hoe meer ze zich zorgen ging maken. Zorgen die ze met het geluid van de radio probeerde te verstommen.

De tolweg had ze nu al even achter zich gelaten en ze volgde de provinciale wegen. Ze reed te midden van de beroemde wijnstreek van de Côtes du Rhône Villages. Cairanne, Rasteau, Sablet... Nu niet ver meer. Het lichtglooiende landschap, de vele uitgestrekte wijngaarden, de olijfbomen, de pastelkleurige huizen, de pittoreske dorpjes waar de weg doorheen kronkelde, de bergen in de verte... Het leek alsof de tijd hier had stilgestaan. Hoelang was het geleden? Ze rekende terug. Acht jaar? Ongelofelijk. Acht lange jaren!

De laatste bocht. Lucie hield haar adem in. Daar was het. De camping, geplakt tegen de heuvel links van het oude dorpje.

Ze stopte op de parkeerplaats, vlak bij de receptie. Haar handen omklemden het stuur en ze hield haar adem in. Ze was er. Langzaam blies ze uit en ze slikte een brok in haar keel weg. Nu de auto geen lawaai maakte, kon ze haar eigen hartslag bijna horen. En zeker voelen. Haar hart bonsde tegen haar ribbenkast alsof het een uitweg zocht. Ze haalde nog eens diep adem door haar neus en blies weer langzaam uit. Het hielp niet. Het kalmeerde voor geen meter. Ze moest gewoon uitstappen. Een lange reis maken en dan stomweg blijven zitten, dat sloeg nergens op. Ooit moest ze uitstappen en David onder ogen komen. Zo erg zou het vast niet zijn. Er waren jaren overheen gegaan. Ze rechtte haar schouders en wierp een blik op het lichtgeel gestuukte gebouwtje. De receptie. Het was nauwelijks veranderd. De kleine veranda was nu nog niet overgroeid met de druivenplanten, maar over een paar weken zou het er totaal anders uitzien. De oleanders die aan weerszijden stonden, begonnen zo te zien net te bloeien en de stokrozen kregen al flinke knoppen.

Haar blik ging naar de deur. Die stond open, wat betekende dat er iemand was. Wie? Ze hoopte dat het David was. En ze hoopte dat hij het niet was. Haar hand vond de deurklink van de auto, opende de deur en ze stapte uit.

Juist op dat moment beende er iemand naar buiten. Lucie herkende haar direct, ook al was ze inmiddels volwassen geworden. Davids zusje, Elisa.

Elisa liep naar de auto die voor de receptie geparkeerd stond, maar vlak voor ze wilde instappen, keek ze in haar richting. 'Hé...'

Lucie kon haar bijna zien denken en wilde glimlachen, maar de spieren in haar wangen leken niet enthousiast mee te willen werken. Het resultaat was vast een vreemde grijns. In plaats daarvan stak ze een hand op in een zwaai. Dit was de eerste test en waarschijnlijk de makkelijkste. Met een glimlach op haar gezicht liep Elisa op haar af. 'Zie ik het goed? Lucie? Dat is lang geleden!' Ze greep haar schouders vast en kuste haar op de wangen. Even hield ze haar hoofd schuin en gleden haar vragende ogen over haar gezicht, alsof ze op zoek was naar antwoorden. 'Een bliksembezoekje of...'

'Ja, heel lang geleden. Ik weet nog niet of ik blijf. Niet gereserveerd en...' Net als bij Elisa zojuist stierf haar stem weg zonder de zin af te maken. Ze staarden elkaar voor een moment aan, tot Elisa een hartelijke glimlach liet zien en naar de receptie gebaarde. 'Ga alvast naar binnen, ik ben met een paar tellen weer terug. David is ook ergens in de buurt.'

'En je ouders?'

Elisa schudde haar hoofd. 'Die werken niet meer.' Ze holde weer terug naar haar auto en Lucie liep met lood in haar schoenen naar de receptie. Ook al was dit goed gegaan, dat betekende nog niet dat de rest net zo goed zou gaan. Maar misschien maakte ze zich zorgen om niets.

In de receptie moest ze even omschakelen van het felle zonlicht buiten naar het halfschemer binnen. Tot haar opluchting

stond er alleen een vrouw van een jaar of vijftig achter de balie die ze niet kende. *So far so good*. Ze sloot de deur achter zich.

'*Bonjour*,' begroette de vrouw haar.

'Hallo... eh. *Bonjour*.' Ze zweeg en wierp een snelle blik om zich heen. Waar was David? Ze merkte dat de receptioniste haar vragend aankeek, maar ze wist ineens niet wat ze moest zeggen. Het leek alsof ze haar tong was verloren. Haar hoofd was ook leeg.

'U had gereserveerd?' De vrouw was overgeschakeld naar het Engels, maar met een duidelijk Frans accent, en keek naar het computerscherm dat zich links van haar bevond.

'Eh... nee. Is David er ook?' vroeg ze half in het Engels en half in het Frans.

'Had u een afspraak?'

Waarom had ze eigenlijk naar David gevraagd? De gedachte om hem nu onder ogen te moeten komen deed haar maag samenknijpen. Ze was er nog helemaal niet aan toe om hem te zien. Een bed voor de nacht was alles wat ze wilde en die kans zou waarschijnlijk verkleinen als David nu tevoorschijn zou komen. Of was ze nu te pessimistisch? Ze richtte haar aandacht weer op de vrouw achter de balie. 'Eh... nee. Ik heb geen afspraak.'

De receptioniste wachtte even of Lucie zich nader zou verklaren, maar omdat ze geen verklaring had, hield ze haar mond. Even aarzelde de vrouw en zei toen: 'Ik weet niet waar hij is op dit moment. Zal ik hem bellen?'

Op dat moment zwaaide de deur open en kwam hij binnen.

FRANKRIJK? MAIS OUI, WAAROM NIET!

Een plan begon zich te vormen in haar hoofd. Het was gekkenwerk eigenlijk. Op elk vlak, maar daar wilde ze niet eens over nadenken. Het was dé manier om uit haar nachtmerrie te stappen.

Na een schokkende ontdekking stort Lucies wereld in. Ze verlangt naar warmte en troost en er is dan maar één persoon naar wie ze toe kan gaan: David. Ze laat alles in Nederland achter en gaat naar Zuid-Frankrijk, naar hem. Bij aankomst wacht haar niet het welkom waarop ze had gehoopt.

David is eigenaar van camping Les Lauriers Roses en heeft zijn leven prima op orde. Geheel onverwachts staat er iemand voor zijn neus die hij nooit meer verwacht had te zien: Lucie. Zijn goede humeur slaat meteen om en hij wil maar één ding: dat ze weer verdwijnt.

Marina Folkers heeft zich in enkele jaren ontwikkeld tot een van dé feelgoodauteurs van Nederland. Na het succes van *Onder de sterren van Montpellier*, dat zich ook afspeelde in Frankrijk, is *Meer dan ooit* weer een heerlijke wegdroomroman.

Z&K

ISBN 978 90 2053 610 2 NUR 340

9 789020 536102

www.zomerenkeuning.nl